

Tűnődés

*A sötétség: elmélyít, elzár a világtól,
s mert mit se látsz, személyedben növekszel,
itt nem jutsz messze fürkésző eszeddel,
mert mindent sűrű fal, páncél határol.*

*A sötétség: az érlelődés talaja,
magadra hágy, hogy képzelődni kelljen,
kitágulsz tétován a sejtelemben,
s nagy művet alkotsz, mint az Úr kezdetben, valaha.*

*A világosság: rád tör és ízekre szabdal,
s mi egyetlen volt, hirtelen káprázni kezd,
ezernyi szín táncol körül, mint részegest,
s már nincs mód rá, hogy megküzdj csak magaddal.*

*A világosság: ész és kétely, vád s leleplezés,
a fény hasít, döf, szúr és kiabál,
mert mindent lát, mi örök és mi elenyész —
Ó, nem a sötétség, a világosság a halál.*

Lélekhasadás

*Egy ősember, ki szinte még barom,
s zord barlangjából bősülten kitör,
hogy néhány állatot,
vagy embert sújtson tán agyon —
Ilyen vagyok,
ha vágy dül fel s gyönyör.*

*Egy szent, ki szinte föld felett lebeg,
s kit ájult útján égi kar fogad,
fején dicsfény ragyog
s testén kiújuló sebek —
Ilyen vagyok,
ha űz a gondolat.*

*Megmondom annak hát, ki még nem ért:
e két lény harcol, vív a lelkemért.
Az ősember zabál, buján feszeng,
s örökké mennybe száll a szent.*

Gyász

Hogy meghalt ő, a rét elárvult,
a kakukkfű mézet nem ad,
s a méhek, mint az összeesküvők,
s dúlt kaptár előtt
kis töreikkel felmorajlanak.

S a madarak vad füttye villan,
mint fémszilánk, oly sebet üt,
a bogarak gyásztáncot lejtének,
s mint ócska ékszerek,
hever a fűben roncsolt tetemük.

S a tó is megszaggatja leplét,
felörvénylik rút belseje,
zöld hányadéka sistereg, de fönt
a lágy parton kiönt,
s mint hulló hull a fölvert mélybe le.

S a csillagok sok szirma omlik,
— jaj, nyári éj! — S a vaksi hold
a tébolyult emberre néz s vigyáz,
kit ölni űz a gyász,
s veszett futtában néha fölsikolt.

Cimbora

Megyek, útnak eredek,
síromhoz mind közelebb,
oly közel, hogy szinte már
cimborám lett a halál.

Reggel is ő kelteget,
nyomkodja a szívemet,
fölrriadok, s ő kacag:
„Pajtás, mindez tréfa csak!”

Aztán velem ebédel,
s torkomat csontkezével
megszoritja, ha netán
ennék bőven, igazán.

S hogyha nagyon sietek,
vagy magas az emelet,
rám kiált és megragad:
„Kiskomám, ezt nem szabad!”

Mindig kísér, este meg
cirógatja testemet,
éjjel mellém ő hever,
s álmodnom is róla kell.

S mire utam véget ér,
hűbb lesz ő mindenkinél,
elföd közös sírárok,
s nyugszunk: legjobb barátok.

Felhőszobrász

A felhők: márványsziklák, mészkövek —
Én köztük mászkálok s vizsgálva keresek
oly tömböt, mely könnyen faragható,
amelyből elkészülhet egy-két műremek —
Én fantom-Michelangelo!

S valóban: vések, megszállottan faragok,
s születnek sorra a gigászi alakok —
A pára a legnemesebb anyag,
a kőnél, fémnél halhatatlanabb.
(s ó, ilyen művem annyi!),
de felhő-szobraimnak léte pillanat,
és attól lesznek egyre szebbek,
hogy pusztulón teremnek,
s nem is kívánnak megmaradni.